

הוא יכול להתפלל ולזומר ולהודות לה'. כי זה ידוע שכשהאדם נופל בדעתו מחמת גשימותו ומעשי הרעם שראה שהוא רחוק מאד ממד מן הקדושה באמת, או' ע"פ רוב אינו יכול להתפלל כלל מחמת זה. ואינו יכול לפתח פיו כלל, מחמת גודל העצבות והטמרה שהורה והכבודות שנופל עליו, ע"י שראה גודל עצם ריחוקו מהש". אבל כשהוא מחי' א"ע ע"פ העצה הנ"ל. דהיינו שאע"פ שידעו בעצם שיש לו מעשים רעים וחטאים הרבה והוא רחוק מאד ממד מהש", אף' הוא מתחפש ומבקש ומצא בעצם עדיין איזה נקודות טובות כנ"ל, ומהיה ומשמה א"ע בזה, כי בודאי ראוי להאדם להגדיל שמחתו מאד בכל נקודה ונקודה טוביה מקדושת ישראל שמצוין בעצם עדיין, ואוי כשם היה ומשמה א"ע ע"ז כנ"ל אוי הוא יכול להתפלל ולזומר ולהודות לה'.

זה בח"י (תחלים קמו) אומרה לאקי בעודי רב. בעודי דיקא, הינו על ידי בח"י העוד שי אני מוגן בעצמי בח"י עוד מעט ואין רשות כנ"ל, על ידי אותה הנקרה, ע"ז אוכל לזרם ולהודות לה' כנ"ל. וזה אומרה איזה דיקא הינו זמרות ונגונים שנעשו על ידי שמלכת הנקודות טובות כנ"ל:

והזהיר רבינו ז"ל מאד לילך עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכלطي שרצה לחתוך להש", וכל יאכד עולמו לנמרי ח"ז, כי רוב בני אדם שרוחקים מהש", עיקר ריחוקם הוא מחמת מריה שהרעה ועצבות, מחמת שנופלים בדעתם, מחמת שרואים בעצםם גודל קிளולים שקללו מעשיהם כל אחד מפני מה שידעו בעצםם את גניע לבבו ומכוכבי, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורוכן מיאשים עצמן לנמרי, ועל ידי זה אינם מתחפלים בכוננה כלל, ואני עושים אפי' מה שהיו יכולים מה, כי כל הנפלות שבבדעתו, ע"פ שהוא מחמת מעשיך רעים שעשה באמת, עכ"ז, הנפילה שבבדעתו, והעצבות והטמרה שהרעה שנופל עליו ע"ז, הכל הוא רק מעשי בעל דבר, שמחלייש דעתו כדי להפליו לנמרי ח"ז. עכ"ז צרכין להתחזק מאד, לילך עם התורה הזאת לחפש ולבקש בעצםם בכל פעם איזה מעט טוב ונקודות טובות וכי כנ"ל. ע"ז יהיה וישם א"ע, ויצפה לישועה עדיין יוכל להתפלל ולזרם ולהודות לה', בח"י אומרה לאקי בעודי כנ"ל, וע"ז יזכה לשוב באמת אל ה' כנ"ל:

ודע שמי יכול לעשות אלו הנגונים, דהיינו ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד בישראל, אפילו בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא יכול להתפלל לפני העמוד, כי המתפלל לפני העמוד, הוא נקרא שליח ציבור, וצריך שהייה נשלח מכל הציבור, דהיינו שצריך שיקבע כל נקודה טובה שנמצא בכ"א מהמתפלין, וכל הנקודות טובות

והתבונת על מקומו ואיננו, הינו כשאתבונן ותסתכל על מקומו ומדריגתו, ואיננו שם על מקומו הראשון, כי ע"י שמצוין בו עוד מעט טוב, איזה נקודה טוביה, ודניין אותו לפך וכות, ע"ז מוציאין אותו באמת מכף חוכמה לכך וכות. וזהו והתבונת על מקומו ואיננו כנ"ל, והבן: וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו, כי זה ידוע שצרכ' האדם ליזהר מאד להיות בשמה תהמיד, ולהרחק העצבות מאד מאד (כטבואר אצלנו כמה פעמים) ואפי' כשמתהיל להסתכל בעצמו וראה שאין בו שום טוב, והוא מלא החטאים, ורואה הבעל דבר להפילו על ידיו זה בעצבות ומרה שהרעה ח"ז, אף' אם אסור לו ליפול מזה, רק צריך לחפש ולמצוא בעצם איזה מעט טוב, כי אין אפשר שלא עשה מיטו איזה מצוה או דבר טוב, אף' שכשמתהיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא ג"כ מלא פצעים ואין בו מותם, הינו שראה שם המצווה והדבר שבקדושה שזכה לעשות, הוא ג"כ מלא פניו ומחשובות זרות ופגמים הרבה, עכ"ז אין אפשר שלא יהיה באotta המצווה והדבר שבקדושה איזה מעט טוב, כי עכ"פ אין שהוא, עכ"פ היה איזה נקודה טוביה בהמצווה והדבר טוב שעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצםו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולכוא לידי שמה כנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומצוא בעצם עדיין מעט טוב. ע"ז הוא יוצא באמת מכף חוכמה לפך זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינות ועוד מעט ואין רשות כלון אחרים לכף זכותו ואיננו כנ"ל, הינו כמו שצרכין לדון אחרים לכף זכות אפי' את הרשעים ולמצוין בהם איזה נקודות טובות. וע"ז מוציאין אותם באמת מכף חוכמה לפך זכות, ובביה' ועוד מעט וכו' והתבונת וכו' כנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצםו, שצריך לדון א"ע לפך זכות, ולמצוא בעצםו איזה נקודה טוביה עדיין, כדי לחזק א"ע שלא יכול לנמרי ח"ז, רק אדרבא יchia א"ע, וישמח את נשפו במעט הטוב שמצוין באותו, דהיינו מה שזכה לעשות מיטו איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצוא באותו עוד איזה דבר טוב, ואף שנס אותו הדבר הטוב הוא ג"כ מעורב בפסולת הרבה, עכ"ז יוציא שם ג"כ איזה נקודה טובה, וכן ייחפש וילקט עוד הנקודות טובות, וע"ז נעשו נגונים כטבואר במ"א (כמאמר ויהי מקץ בס"י נד), בח"י מנגן בעלי זמר, שהוא כה' שמלכת הרוח טוביה מן הרוח נאה עצבות רוח ע"ש. [והכל כי גניה דקדושה היא גביה מאד כדי עז, ועיקר הניגון נעשה ע"י בירור הטוב מן הרע, שע"י שמכברין וטלקטין הנקודות טובות מתוך הרע, ע"ז נעשים נגונים ומיראות, ע"ש היטב]. ועל כן ע"י שאין מנייח להפיל א"ע ומהיה א"ע במא שמחפש ומקש ומצו בעצם איזה נקודות טובות ומלקט ומברר אלו הנקודות טובות, מתוך הרע והפסולות שבו וכו' כנ"ל, ע"ז נעשו נגונים כנ"ל, ואוי

ודע שכל הצדיקים שבדור כל אחד ואחד הוא בחיי רועה, כי בכל אחד ואחד יש בו בחיי משה, וכל אחד ואחד לפि בחינתו, הוא עושה בחיי משה, וככל אחד ואחד הtinyotot הבלתי פיהם כנ"ל, וכ"א לפि בחינתו, לפי בחיי המשכן שהוא עושה, כמו כן יש לו tinyotot שהם מקבלין ממשם, נמצא שיש לכל אחד ואחד מצדיקי הדור, סך tinyotot שהם פיהם ממנו, כל אחד לפि בחינתו כנ"ל, וזה בחיי מה שאמרו"ל (שבת לג ע"ב) שתinyotot נתפסין על עון הדור שנאמר ורعي את גדיותך על משכנות הרועים שמתשכני על הרועים והוא על משכנות הרועים, שהם מקבלין הבלתי פיהם מכבי המשכנות של הרועים, דהיינו הצדיקים שבדור, ככל אחד עושה משכן כנ"ל: אך לידע כל זאת, דהיינו לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם tinyotot השיכרים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבדיקות שיש בזה, והדור שיבא מהם עד הסוף. דע, מי שיכל לעשות נגונים הנ"ל, הוא יכול לידע כל זה. וזה סוד משארו"ל במשנה (שבת יא) באמת אמרו החזן רואה היכן tinyotot קוראים. החזן, דהיינו מי שיכל לעשות הנגונים הנ"ל, שהוא יכול להיות חזן וש"ץ להתפלל לפני העמוד כנ"ל. הוא רואה ויודע היכן tinyotot קורין, היינו אצל איזה צדיק הם מקבלין הבלתי פיהם, שעל ידו הם קוראין ונכנסין בהتورה כנ"ל:

טיבות יהיו נכלליין בו, והוא יעמוד ויתפלל עם כל הטוב הזה, וזה שליח ציבור, וצריך שהיה בו בחינה גביה לנו, שע"ז, יהיו כל הנקודות האבירות אליו, יהיו נכלליין בו, ומתי יוכל לעשות נגונים הנ"ל, דהיינו יוכל לדון את כל אדם לכפת זכות, אפילו את הקלים והרשעים, כי משתדל לחפש ולבקש למצוא בכולם נקודות טובות כנ"ל, שע"ז נעשין נגונים כנ"ל, וזה הצדיק שאוחז במדרינה לפני העמוד, כי הוא יש בו בחיי זו הצורך להתפלל באמת, שצורך שהיה בו בחיי זו הצורך טובות תאבים אליו והוא י יכול נכלליין בו כנ"ל, כי הוא יכול לבקש כל הנקדות טובות תאבים אליו והוא י יכול נכלליין בו כנ"ל, כי הוא יכול מישראל אף כל הנקודות טובות שנמצא בכל ישראל ובפושעי ישראל כנ"ל:

ודע שיש בכל דור ודור רועה, והוא בחינות משה, שהוא רועיא מהימנא, וזה הרועה הוא עושה משכן. ודע שתinyotot של בית רבנן מקבלים הבלתי פיהם שאין בו חטא מוה המשכן, ועל כן התינוק כשתחליל לקרות ולהכנים בתורה, הוא מתחילה מן ויקרא אל משה (מ"ר צו פ' ז) שהוא אלף זעירא כי ויקרא מדבר מגמר הקמת המשכן, שאו קראו השם יתברך והתחילה לדבר עמו מהמשכן, ועל כן ממש מתחילה tinyotot, כי ממש מקבלין הבלתי פיהם כנ"ל, ומהם מתחילה לקרות ולהכנים לתוך התורה:

תמ ונשלם ספר ראשון. תלה לאל אחרון וראשון:

ואלה מוסיף על הראשונים. ליקוטים חדשים שלקטתי מהחברים. מפיהם ומפי כתבם. שלא הובאו בראשונים:

כי זה היה בחיי טוב, וזה היה בחיי חסד, כי ארוז"ל (ערוביין נג) דוד דגלי מסכתא כתיב ביה יראיך יראוני וישמו. שאל דלא גלי מסכתא כתיב ביה אל כל אשר יפנה ירישיע, היינו כנ"ל. כי שאל דלא גלי מסכתא, וזה בחיי טוב. דטובי נגניו בגני. אבל דוד דגלי מסכתא, שהיה מלמד תורה לרבים, וזה בחיי חסד דاتفاقת לבך, בחיי תורה חסד על לשונה, ומחמת זה היה ביןיהם מחלוקת, כי המחלוקת הוא בחיי רעמים כטובא במ"א (בסי' נו), ואיתא שהרעמים נעשים ע"י שיווצאי אידיים חמימים כמו אש, והענינים שוואבין אותן האידיים הרבה עד שאין יכולין להחזיקם בשואבין אותן האידיים הרבה עד שאין יכולין להחזיקם בתוכם, ע"ז נבקע הענן ומוה געשין רעמים, וזה בחיי מחלוקת הנ"ל, כי מלחמת שהتورה שהיא בחיי אש, כ"ש (ירמיה כב) הלא כה דברי באש וכו', היא עצורה לבוכו באש בוערת, מלחמת שאינו מוגלה אותה, ע"ז בוקעת ויצאת ב בחיי רעמים, שהוא בחיי מחלוקת הנ"ל. וזה

(משמעותי בשם איזה דברים יקרים מתורה נפלאה, אך כפי הנראה שחסר מהם הרבה, אך על פי כן ארושים מה שמשמעותי):

רפג דעת כי יש שני הצדיקים שהם משורש אחד, ואעפ"כ יש ביניהם מחלוקת, וזה מלחמת אחד משנה מלחמו שברשותו, וזה בחיי מחלוקת שבין שאל ודוד, כי כתיב (תהלים כב) אך טוב וחסド ירדפוני. ואיתה בזוזה"ק (תרומה קסח) היינו טוב היינו חסד, אלא טוב טוב טוביה כליל בנזיה. חסד דاتفاقת לבך, רק שזה בחיי טוב שטוביה כליל בזיה. דהיינו שאינו מוגלה תורה לאחרים, והשני הוא בחיי חסד דاتفاقת לבך, שמוגלה תורה לאחרים, שזהו בחיי חסד בחיי ותורת חסד על לשונה (ע' סוכה מט ע"ב) וע"ז יש ביניהם מחלוקת, וזהevity המחלוקת יהיה בין שאל ודוד, ושניהם היו צדיקים גדולים,